

Toto rozhodnutí nabylo právní moci:

výrok ..... dne 23. 8. 2018

výrok ..... dne .....

a je vykonatelné dnem .....

č.j. 14To 156/2018-163

V Písku

dne 2. 01. 2020

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Zdeňka Pořízka a soudců JUDr. Jiřiny Roubíčkové a Mgr. Mileny Vránkové dne 23. 8. 2018 ve veřejném zasedání projednal odvolání, která proti rozsudku Okresního soudu v Písku ze dne 12. 2. 2018 č. j. 5 T 128/2017-133 podali obžalovaní , narozený v Písku, trvale bytem , okres Písek, a , narozený v Písku, trvale bytem , okres Písek, a rozhodl o nich

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. b), d), f) trestního řádu se napadený rozsudek k odvoláním obou obžalovaných v celém rozsahu ruší.

Podle § 259 odst. 3 písm. a) trestního řádu se nově rozhoduje takto:

Obžalovaní

narozený v Písku, trvale bytem , okres Písek,

narozený v Písku, trvale bytem , okres Písek,

se uznávají vinnými, že

společně v době od 21:00 hodin do 21:30 hodin dne 17. 4. 2017 na benzínové čerpací stanici Tank ONO u obce Podolí, okres Písek, po předchozí domluvě, poté, co dříve též den telefonicky obvinili , nar. , z rozesílání anonymních výhrůžných zpráv a upozornili jej, že si to s ním vyřídí, přistoupili k osobnímu automobilu značky SEAT LEON, registrační značky , kterým na místo přijel společně s , nar. , a , nar. , a když viděl a přicházet k jeho vozidlu, tak se v tomto vozidle uzamkl, na což a reagovali tak, že začali tahat za kliky od dveří vozidla a mlátit do oken vozidla, přitom křičel, ať z vozidla vyjde ven a vysvětlí mu, proč mu píše ze sociální sítě internet na jeho mobilní telefon anonymní SMS zprávy, že dostane přes držku a nadával mu, kdy poté mírně stáhl okno ve dveřích řidiče, aby lépe slyšel, co na něj křičí, následně se ke křiku přidal i jeho bratr , který v ruce držel teleskopický obušek a také vyzýval , ať opustí vozidlo, když odmítal vozidlo ze strachu, že bude fyzicky napaden, opustit, mlátil rukou do střechy vozidla, do čelního skla i do okna ve dveřích řidiče a poté začali společně s stahovat pootevřené okno ve dveřích řidiče směrem dolů, což se jim podařilo do té míry, že mohli oba oknem do vozidla prostrčit své ruce a těmi začal obžalovaný úderý směřovanými na hlavu napadat , kdy nejméně třemi úderý do hlavy se mu podařilo jej zasáhnout a nejméně jedním z těchto úderů jej udeřil do pravého ucha, přitom křičel na , že má u sebe zbraň a že jej klidně na místě zabije, že je mu jedno, jestli půjde sedět, přičemž po chvíli i přestali napadat, odešel pryč a s řešil, kdo a proč mu zasílá anonymní zprávy na jeho mobilní telefon a následně všichni z místa odjeli, čímž obžalovaný nar. , způsobil traumatickou perforaci bubínku pravého ucha, s dobou léčení od 18. 4. 2017 do 24. 5. 2017, což je zranění, které je ze soudnělékařského hlediska považováno za lehké, a obžalovaní na jeho vozidle značky Seat Leon mu způsobili škodu ve výši 8 975 Kč,

tedy

obžalovaný

- úmyslným společným jednáním dvou osob poškodil cizí věc a způsobil tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou,
- jinému vyhrožoval usmrcením takovým způsobem, že to mohlo vzbudit důvodnou obavu,

obžalovaný

- jinému úmyslně ublížil na zdraví,
- úmyslným společným jednáním dvou osob poškodil cizí věc a způsobil tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou,

čímž spáchali

obžalovaný

- přečin poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku spáchaný ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku,
- přečin nebezpečné vyhrožování podle § 353 odst. 1 trestního zákoníku,

obžalovaný

- přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku,
- přečin poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku spáchaný ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku,

a odsuzují se

obžalovaný

podle § 353 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k **úhrnnému** trestu odnětí svobody v trvání **3 (tři) měsíců**.

Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku se mu výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **15 (patnácti) měsíců**.

obžalovaný

podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k **úhrnnému** trestu odnětí svobody v trvání **6 (šesti) měsíců**.

Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku se mu výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **18 (osmnácti) měsíců**.

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu se poškozený _____, narozený _____ trvale bytem _____ se svým nárokem na náhradu škody **odkazuje** na řízení ve věcech občanskoprávních,

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu v Písku ze dne 12. 2. 2018 č. j. 5 T 128/2017-133 byli obžalovaní _____ a _____ jako spolupachatelé podle § 23 trestního zákoníku uznáni vinnými přečinem ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku, přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku a přečinem poškození cizí věci podle § 228 odst. 1

- trestního zákoníku. Obžalovaný byl dále uznán vinným přečinem nebezpečné vyhrožování podle § 353 odst. 1 trestního zákoníku. Každému z obžalovaných byl podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku za užití § 43 odst. 1 trestního zákoníku uložen úhrnný trest odnětí svobody v délce 8 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v délce 18 měsíců. Podle § 229 odst. 1 trestního řádu byl poškozený , nar. , odkázán s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
2. Oba obžalovaní napadli rozsudek odvoláními směřovanými do výroku o vině i trestu, která byla odůvodněna jediným podáním obhájce, kterého si oba obžalovaní zvolili. Obžalovaní uvádějí, že v průběhu celého trestního řízení popisovali konstantním způsobem skutkový stav, a to zcela odlišně od skutkového stavu popsání v obžalobě, který bez dalšího převzal prvoinstanční soud. Ten se zcela ztotožnil s tvrzením poškozeného , ačkoli toto zůstalo důkazně zcela osamoceno, ačkoli na místě činu bylo velké množství svědků. Především se zcela rozcházejí tvrzení o nebezpečné jízdě automobilu, který řídil poškozený. Uváděl, že jel dle předpisů, zatímco obžalovaní a dokonce i spolucestující poškozeného označili jízdu vozidla za nepřiměřeně rychlou. Nebezpečná jízda poškozeného je zachycena i na kamerovém záznamu z čerpací stanice, u níž se měl celý incident odehrát. Obžalovaní zde v rozrušení vystoupili z vozidla a kvůli nebezpečné jízdě, již byly ohroženy i družky obžalovaných a dcera jedné z nich cestující s nimi ve vozidle, zcela pochopitelně apelovali na poškozeného, aby jim své jednání vysvětlil. přitom několikrát udeřil rukou do kapoty vozidla, což je důkazně podchyceno i zvukovou stopou kamerového záznamu i svědeckými výpověďmi a . Z žádného jiného důkazu však nevyplynulo, že by do vozidla tloukl i obžalovaný přesto byl za toto jednání jako spolupachatel odsouzen. Poškozený dále uváděl, že oba obžalovaní vytrhli levé okno u vozidla, ale svědeckými výpověďmi bylo prokázáno, že sám poškozený okénko stáhl.
  3. Oba obžalovaní byli také odsouzeni za ublížení na zdraví poškozeného . Soud zcela nedostatečně vyhodnotil důkazy týkající se útoku obžalovaných, jehož výsledkem mělo být právě ublížení na zdraví poškozeného. Dle poškozeného mělo být v době napadení otevřené boční okénko asi do poloviny, tímto prostorem měl dostat několik ran pěstí a otevřenou dlaní a měla mu být způsobena perforace ušního bubínku pravého ucha. Svědectvími a bylo prokázáno, že se obžalovaný žádným způsobem nezapojoval do tělesného kontaktu s poškozeným, i to, že poškozený byl nakloněn na místě svého spolucestujícího a žádnou ránu nedostal. Navíc je zcela nemožné, aby mu takto bylo zraněno pravé ucho.
  4. Obžalovaní byli také uznáni vinnými přečinem výtržnictví, ovšem vzhledem k intenzitě, průběhu, okolnostem a pohnutce uvedeného jednání nebyla společenská škodlivost jednání obžalovaných naplněna v takové míře, aby je bylo možno považovat za trestný čin.
  5. I u přečinu nebezpečné vyhrožování podle § 353 odst. 1 trestního zákoníku, jímž byl uznán vinným obžalovaný , je podstatnou intenzita vyhrožování, která musí být způsobila vzbudit v poškozeném obavu o jeho život nebo zdraví. V tomto konkrétním případě, kdy jednání předcházelo ohrožení obžalovaných i osob jim blízkých ze strany poškozeného, je nutno na proběhnuvší osočování pohlížet právě v těchto souvislostech. Svědkové ani nepopisovali jednání obžalovaného jako takové, ze kterého by šel strach. Souvisí s tím i vyústění celé situace, neboť po tvrzeném útoku se u osobního vozidla poškozeného utvořil hlouček osob, které si vzájemně povídaly, a celý incident skončil de facto v přátelském duchu.
  6. Obhajoba dále poukazuje, že na místě bylo kromě aktérů incidentu minimálně 7 dalších osob a nikdo z nich nepozoroval na poškozeném jakékoli známky zranění, nikdo

nezpozoroval škodu na vozidle, obsluha čerpací stanice nebyla jednáním aktérů znepokojena, na místo nebyla volána policie, ani jinak nebyly případné následky řešeny. Ačkoliv poškozený tvrdil, že byl zraněn, poté odvezl osoby s ním jedoucí ve vozidle do jejich domovů a během jízdy byl schopen bez omezení řídit a vyřizovat telefonní hovory.

7. Z výše uvedeného obhajoba dovozuje, že soud prvního stupně neúplně zjistil skutkový stav, poté vynesl odsuzující rozsudek, aniž se vypořádal s tvrzeními obhajoby a uznal vinu obžalovaných za neprokázaná jednání. Obžalovaní byli navíc uznáni vinnými jako spolupachatelé, byť k takovému jednání nedocházelo. Obhajoba má za to, že obžalovaným nelze klást za vinu jednání, pro které byla podána obžaloba, a to zejména proto, že se skutek nestal. Závěrem proto bylo navrženo, aby odvolací soud napadený rozsudek v plném rozsahu zrušil a věc vrátil soudu prvnímu stupně k dalšímu řízení.
8. Ve veřejném zasedání před odvolacím soudem obhájce obžalovaných odkázal v plném rozsahu na výše citované písemné podání a zopakoval zásadní argumenty, které v něm byly uvedeny. V první řadě zdůraznil, že soud prvního stupně vyvodil skutkové závěry promítnuté do napadeného rozsudku de facto bez jakékoli důkazní opory, když jako nosné převzal tvrzení poškozeného, aniž by je konfrontoval s tvrzeními ostatních svědků. Soud spíše dedukoval, že k jednání popsanému v obžalobě došlo a že je spáchali obžalovaní. Náležitě se přitom nevypořádal s provedenými důkazy, nevzal v potaz tvrzení celého spektra vyslechnutých svědků, kteří situaci popisovali. Bylo prokázáno, že se poškozený v uvedený den nacházel u domu obžalovaných, naopak nebylo prokázáno, že by mu některý z obžalovaných vyhrožoval, neboť mu telefonovala družka obžalovaného. Není ani logické to, že pokud by se obžalovaní jeli s poškozeným prát, že by sebou vzali každý svou družku a malé dítě. Poškozený si sebou bral na podporu čtyři muže a jednu ženu, jel za vozidlem obžalovaných velice nebezpečným způsobem a současně nelze uzavřít, že by měl z obžalovaných strach, pokud spolu se spolucestujícími měl nad obžalovanými fyzickou převahu. Ve světle těchto skutečností se jeví být závěry soudu prvního stupně absurdními. Obhájce obžalovaných poté učinil závěrečný návrh, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a obžalované buď obžaloby zprostil, nebo věc vrátil okresnímu soudu k dalšímu řízení.
9. Státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích, pobočka v Táboře uvedla, že k napadenému rozsudku žádné výhrady nemá. Dle ní je nesporné, že k útoku došlo a je důkazně podloženo, že vůči vozidlu poškozeného zaútočili oba obžalovaní. Bylo prokázáno i to, že obžalovaný poškozenému vyhrožoval usmrcením, a to takovým způsobem, který mohl vzbudit důvodnou obavu. Nesporné bylo zjištěno i to, že poškozený během incidentu utrpěl zranění, které je újmou na zdraví ve smyslu trestního zákoníku. Za spornou lze označit jen otázku, zda zde byl dostatek důkazů pro závěr o trestní odpovědnosti obžalovaného za přečin ublížení na zdraví, neboť poškozený nevěděl, kdo z obžalovaných na něj útočil, a svědek při popisu útoku hovoří o obžalovaném. Státní zástupkyně má za to, že právní kvalifikace zvolená okresním soudem odpovídá skutkovým zjištěním a nelze proti ní mít námitky. Ztotožňuje se i s uloženými tresty, které mají výchovný charakter a při jejichž uložení soud hodnotil veškeré přitěžující i polehčující okolnosti. Za odpovídající označila i výrok o náhradě škody. Závěrem navrhla, aby krajský soud odvolání obžalovaných zamítl podle § 256 trestního řádu, případně ve věci obžalovaného napadený rozsudek zrušil a vypustil právní kvalifikaci přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku.

10. Závěrem státní zástupkyně i obhájce obžalovaných odkázali na návrhy, které byly obsaženy v jejich předchozích přednesech.
11. Obžalovaný   závěrem uvedl, že vše je smyšlené a události neproběhly tak, jak je uvedeno v rozsudku. Totéž uvedl v rámci posledního slova i obžalovaný   a doplnil, že vše se stalo z popudu poškozeného, který žárlil na něho i jeho přítelkyni. Oba se s ním přestali bavit, proto začal dělat takovéto naschvály a dělal je i jiným lidem. Obžalovaný si vše vymyslel. Na místě samém si podali ruku, dohodli se, že spolu zajdou na kafe, poté však poškozený přišel s touto záležitostí.
12. Krajský soud následně doplnil dokazování o přečtení výpovědí poškozeného   a svědků   a   , které byly podány v hlavním líčení, a to konkrétně jejich částí, v nichž je popisováno fyzické napadení poškozeného
13. Po tomto provedeném dokazování všichni přítomní odkázali na svá konečná vyjádření, která již dříve učinili.
14. Krajský soud na základě podaných odvolání přezkoumal napadený rozsudek v celém rozsahu, přezkoumal i správnost postupu řízení, které rozsudku předcházelo, a dospěl k závěru, že podaným odvoláním je možno zčásti vyhovět.
15. Krajský soud nemá žádné výhrady vůči procesnímu postupu soudu prvního stupně ani vůči předcházejícímu postupu orgánů činných v trestním řízení. Nezjistil, že by jakýmkoliv způsobem bylo porušeno právo obžalovaných na obhajobu, a je rovněž možno říci, že zmíněné orgány postupovaly v souladu s příslušnými ustanoveními trestního řádu. Důvod pro zrušení napadeného rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu tedy nebyl shledán. V řízení před soudem byl obžalovaný   zastoupen zvoleným obhájcem, témuž obhájci udělil plnou moc k zastupování i obžalovaný   před podáním odvolání. Oba obžalovaní měli v průběhu hlavního líčení před okresním soudem možnost vyjádřit se ke skutku, který jim byl kladen za vinu, měli možnost se vyjádřit k prováděným důkazům a vyslychaným svědkům rovněž pokládat otázky. Obžalovaný   nebyl přítomen pouze na počátku prvního hlavního líčení, obžalovaný   nebyl u druhého termínu hlavního líčení, na což okresní soud v obou případech v souladu s ustanovením § 202 odst. 2 trestního řádu reagoval rozhodnutím o provedení hlavního líčení v nepřítomnosti konkrétního obžalovaného. Písemné vyhotovení napadeného rozsudku bylo doručeno do vlastních rukou oběma obžalovaným i obhájci a součástí tohoto písemného vyhotovení je i poučení o opravném prostředku.
16. Po formální stránce je rozsudek soudu prvního stupně v souladu s požadavky uvedenými v §§ 120 a následujících trestního řádu a je odůvodněn podle § 125 odst. 1 trestního řádu. Okresní soud v úvodu odůvodnění rozsudku uvádí, že má za prokázaný skutkový stav popsany ve výrokové části rozsudku. Následně cituje výpovědi obou obžalovaných, poškozeného   a svědků   ,   a   a   . Cituje rovněž obsah úředních záznamů, které byly sepsány se svědky   a   .

V odůvodnění jsou dále označeny listinné důkazy, které byly v hlavním líčení provedeny, i u nich je zmiňován podstatný obsah. Následně okresní soud provedené důkazy v odůvodnění hodnotí, přičemž vysvětluje, ze kterých důkazů zjistil skutkový stav a které důkazy, konkrétně výpovědi, a z jakého důvodu nepovažoval za věrohodné. Soud uvádí, které důkazy jsou ve vzájemném souladu, a poté vysvětluje, jak na základě jím zjištěného skutkového stavu dospěl k právní

kvalifikaci jednání obžalovaných. V závěru odůvodnění se věnuje výroků o trestu a o náhradě škody.

17. Krajský soud shledává, že okresní soud provedl dokazování, jehož rozsah postačoval ke zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a dostál tak povinnosti uložené v ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu. Všechny osoby, které byly přítomny na místě incidentu, byly soudem vyslechnuty, případně byly přečteny úřední záznamy, které s nimi byly sepsány v průběhu přípravného řízení. Jde o všechny výše vypočtené svědky, s výjimkou
- a) . Důkazem podstatným pro zjištění průběhu incidentu byl kamerový záznam z benzinové čerpací stanice, u níž k němu došlo. Dalším okruhem důkazů bylo zjištěno, jaké zranění utrpěl poškozený a jaká škoda byla způsobena na jeho vozidle. Pro ozřejmění příčiny předmětného incidentu mělo význam i vyhodnocení telekomunikačního provozu mobilního telefonu obžalovaného . Jakkoliv soud prvního stupně při hodnocení důkazů postupoval dle požadavků uvedených v § 2 odst. 6 trestního řádu, nelze mít jím učiněné skutkové závěry za zcela podložené provedeným dokazováním a v důsledku toho nelze mít za zcela správné i všechny závěry právní.
18. S okresním soudem se lze ztotožnit, pokud dospěl k závěru, že se oba obžalovaní dopustili přečinu poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku spáchaného ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku. Poškozený ve své výpovědi před soudem uvedl, že oba obžalovaní mlátili rukama do střechy a oken jeho vozidla, a svědek uvedl, že asi oba obžalovaní lomcovali s okénkem a mlátil do předního skla. Svědek sice uvedl, že neví, jestli obžalovaní do auta tloukli, nicméně z jeho výpovědi vyplývá, že byli v těsném kontaktu s vozidlem poškozeného. Na zmíněném kamerovém záznamu z benzinové čerpací stanice, který obsahuje i zvukovou stopou, jsou zachyceny rány, a to v okamžiku, kdy oba obžalovaní byli u vozidla poškozeného. Výpověď poškozeného je tedy možno mít v tomto směru za důkazně podloženou, a pokud výše škody způsobené na vozidle byla stanovena částkou převyšující částku 5 000 Kč, bylo možno učinit závěr, že oba obžalovaní znaky skutkové podstaty uvedeného přečinu naplnili. S ohledem na obsah svědeckých výpovědí i výpovědí samotných obžalovaných pak nelze ani pochybovat o tom, že obžalovaní skutečně jednali ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, oba jednali v úmyslu „vyříkat si“ s poškozeným anonymní výhrůžné SMS zprávy, které jim měl poškozený údajně zasílat.
19. Rovněž lze mít provedeným dokazováním za prokázané, že se obžalovaný dopustil přečinu nebezpečné vyhrožování podle § 353 odst. 1 trestního zákoníku. V tomto ohledu je opět nejpodrobnější výpověď poškozeného , který v ní specifikoval i výhrůžky zabitím ze strany obžalovaného . Svědkové a , kteří s poškozeným seděli v jeho vozidle, se sice výslovně o takovém obsahu výhrůžek ve svých výpovědích nezmiňují, nicméně i z jejich výpovědí je patrné, že výhrůžky na místě padly; nebyli již pouze schopni jejich přesný obsah formulovat.
20. Nelze ovšem s okresním soudem souhlasit, pokud dospěl k závěru, že se přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku dopustili oba obžalovaní. Okresní soud svůj závěr odůvodňuje tvrzením, že posádka vozu poškozeného , tedy sám poškozený a svědkové a shodně popsali celý konflikt s obžalovanými na čerpací stanici. Již výše bylo naznačeno, že výpovědi těchto tří osob nejsou zcela shodné, byť se do značené míry navzájem podporují. Nejpodrobnější je výpověď poškozeného , výpovědi zbývajících dvou svědků již

nejsou natolik podrobné a určité, což lze v první řadě přičíst faktu, že od události do podání jejich výpovědí v hlavním líčení uplynula již delší doba. Svědek také seděl na sedadle za poškozeným, takže neměl možnost přesně sledovat, co se děje v prostoru předních sedadel automobilu poškozeného. Krajský soud znovu důkaz výpověďmi poškozeného a svědků a , které ve veřejném zasedání přečetl, a dospěl k závěru, že tyto neprokazují fyzický útok obžalovaného na poškozeného, pouze útok v takové formě ze strany obžalovaného . Poškozený totiž uvedl, že poté, kdy se obžalovaným podařilo zčásti otevřít okno u řidiče, dostal několik ran z levé strany, neví však přesně, kolik ran bylo a od koho je dostal. vypověděl, že viděl, že nějakou facku dostal, a pouze svědek uvedl, že poškozený dostal dvě nebo tři facky a že je nejspíš dostal od . Pokud z lékařské zprávy vystavené následujícího dne po incidentu (dne 18. 4. 2017) jednoznačně vyplývá, že poškozený utrpěl zranění, konkrétně traumatickou perforaci bubínku pravého ucha, a sám poškozený uvádí, že byl do ucha při útoku zasažen, není třeba pochybovat, že uvedené zranění pochází právě z popisovaného incidentu. Způsobení zranění však s ohledem na obsah citovaných výpovědí nelze přičítat obžalovanému naopak svědecká výpověď umožňuje učinit toliko závěr, že fyzický útok proti poškozenému vedl jen obžalovaný . Jemu je pak třeba s ohledem na závěr odborného vyjádření lékaře a lékařskou zprávu, dle níž následky tohoto zranění přetrvávaly i více než měsíc po jeho způsobení, klást za vinu spáchání přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku.

21. Skutkové zjištění soudu prvního stupně o původci zranění poškozeného bylo tedy nutno považovat za nejasné, neboť závěr o odpovědnosti za způsobené zranění neměl podklad v provedených důkazech. Krajský soud proto shledal, že je zde dán důvod pro zrušení napadeného rozsudku podle ustanovení § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu. Výrok o vině a samozřejmě i celý navazující výrok o trestu pro oba obžalované byl z uvedeného důvodu zrušen, v důsledku návaznosti na výrok o vině byl podle § 258 odst. 1 písm. f) trestního řádu zrušen i výrok o náhradě škody a krajský soud podle § 259 odst. 3 písm. a) trestního řádu ve věci znovu rozhodl. Oproti výroku okresního soudu v napadeném rozsudku skutkovou větu upravil tak, aby z ní bylo patrné, že označené zranění způsobil poškozenému svým jednáním výhradně obžalovaný . Rovněž oproti napadenému rozsudku krajský soud z popisu skutku vypustil, že útok byl veden rukama sevřenými v pěst, neboť takový závěr nebylo možno na základě svědeckých výpovědí učinit, když tyto hovoří spíše o fackách, tedy úderech vedenými otevřenou dlaní.
22. Jednání obžalovaných popsané v rozsudku krajského soudu bylo tedy v souladu s výše řečeným kvalifikováno u obžalovaného i obžalovaného jako přečin poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku spáchaný ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, jednání obžalovaného dále jako přečin nebezpečné vyhrožování podle § 353 odst. 1 trestního zákoníku a jednání obžalovaného dále jako přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku.
23. Krajský soud oproti okresnímu soudu neshledal, že se obžalovaní svým jednáním dopustili i přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku. Krajský soud zde vyhověl odvolací námitce obžalovaných, když ve shodě s ní s ohledem na okolnosti nevyhodnotil jednání obžalovaných za natolik společensky škodlivé, aby je bylo možno považovat za trestný čin. Z provedených důkazů vyplývá, že popisovaný incident byl nikoliv nečekaným či překvapivým vyvrcholením sporu mezi obžalovanými a poškozeným, který do té doby byl veden ve verbální rovině prostřednictvím

telefonicky zasílaných zpráv či telefonických hovorů. Nebylo sice možno považovat za prokázané, že právě poškozený zasílal výhružné SMS zprávy zmiňované ve výpovědích obžalovaných, jednoznačně je však prokázán výhružný telefonát obžalovaných směřovaný poškozenému z mobilního telefonu obžalovaného . Skutečnost, že k němu došlo, nejen potvrdili poškozený a svědkové i a , kteří se všichni shodli i na obsahu tohoto telefonátu, ale i objektivním důkazem, jímž je vyhodnocení telekomunikačního provozu. Z něho bylo zjištěno, že v době označené svědky byl veden telefonický hovor z mobilního telefonu obžalovaného na mobilní telefon poškozeného

Bylo také prokázano, že všechny osoby, které se na místo činu dostaly, byly ještě před incidentem spraveny o sporu mezi obžalovanými a poškozeným a mohly tudíž očekávat, že při vzájemném setkání obou stran dojde k vyhocení situace. Obě strany konfliktu přitom k vyhocení situace přispěly stejnou měrou. Strana obžalovaných zmíněným výhružným telefonátem a strana poškozeného tím, že následovala vozidlo, v němž se obžalovaní a jim blízké osoby pohybovaly z místa bydliště poškozeného. Pokud pak k samotnému incidentu došlo na poměrně odlehleém místě a v pozdějších večerních hodinách (za tmy), přitom netrval delší dobu a jeho nejzávažnější část, tedy fyzický kontakt mezi obžalovaným a poškozeným proběhla v podstatě uvnitř vozidla poškozeného, bylo namíste uzavřít, že v této části nelze jednání obžalovaných považovat za natolik společensky škodlivé, aby je bylo třeba kvalifikovat i jako přečin výtržnictví podle § 358 trestního zákoníku. Zde tedy krajský soud dospěl k závěru, že rozhodnutím okresního soudu bylo porušeno ustanovení trestního zákona (zákoníku), což založilo důvod pro zrušení napadeného rozsudku i podle ustanovení § 258 odst. 1 písm. d) trestního řádu.

24. Poté, kdy krajský soud nově rozhodl o vině obou obžalovaných, musel také oběma obžalovaným uložit odpovídající tresty. U obžalovaného byl trest ukládán za dva trestné činy jako úhrnný podle § 43 odst. 1 trestního zákoníku, a to v trestní sazbě dané v ustanovení § 353 odst. 1 trestního zákoníku, v níž je stanovena horní hranice trestu odnětí svobody až na jeden rok. Sazba trestu odnětí svobody je zde tedy shodná jako u přečinu poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku, jímž byl obžalovaný uznán rovněž vinným, ovšem ustanovení § 353 odst. 1 trestního zákoníku umožňuje ukládání menšího počtu druhu trestů, proto je třeba přečin nebezpečné vyhrožování považovat za přísněji trestný. Při stanovení druhu a výměry trestu obžalovanému polehčuje jeho bezúhonnost, neboť k předchozímu odsouzení nelze z důvodu jeho zahlazení již přihlížet. Obžalovanému rovněž polehčuje skutečnost, že po spáchání projednávané trestné činnosti, k níž došlo téměř před rokem a půl, obžalovaný vedl řádný život. Bylo proto možno mu uložit trest, u něhož je důraz položen na výchovné působení. Za nejvhodnější považuje krajský soud podmíněně odložený trest odnětí svobody. Jeho výměra byla stanovena na tři měsíce, v jedné čtvrtině zákonné trestní sazby, a vzhledem ke zmíněné bezúhonnosti obžalovaného a nízké závažnosti spáchané trestné činnosti byla obžalovanému stanovena zkušební doba v délce patnácti měsíců, jejíž délka se tedy blíží dolní hranici zákonného rozpětí, které činí jeden rok až pět let.
25. U obžalovaného bylo rovněž namíste ukládání trestu úhrnného, přičemž rozhodnou trestní sazbou je trestní sazba stanovená v ustanovení § 146 odst. 1 trestního zákoníku rozpětím od šesti měsíců do tří let odnětí svobody. V této trestní sazbě byl obžalovanému ukládán trest již okresním soudem, a to v délce osmi měsíců, tedy pouze mírně nad spodní hranicí uvedené trestní sazby. Trest byl však ukládán za tři trestné činy a nyní, pokud je ukládán pouze za dva trestné činy, bylo na tuto skutečnost třeba reagovat zmírněním původně uloženého trestu. Obžalovanému byl proto uložen trest na samé spodní hranici zákonné trestní

sazby, jeho délka tudíž činí šest měsíců. Délku zkušební doby, kterou okresní soud vyměřil na osmnáct měsíců, tedy rovněž při spodní hranici zákonného rozpětí, krajský soud považoval za natolik mírnou, že u ní k žádné korekci ve smyslu zkrácení již nepřistoupil.

26. Opětovně bylo třeba rozhodnout i o uplatněném nároku na náhradu škody. Zde krajský soud rozhodl stejným způsobem jako soud okresní, přičemž pokud se týká důvodů tohoto rozhodnutí, plně odkazuje na odůvodnění tohoto výroku ze strany okresního soudu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.), a to ve trojím vyhotovení.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

Tábor dne 23. 8. 2018

Mgr. Zdeněk Pořízek v.r.
předseda senátu